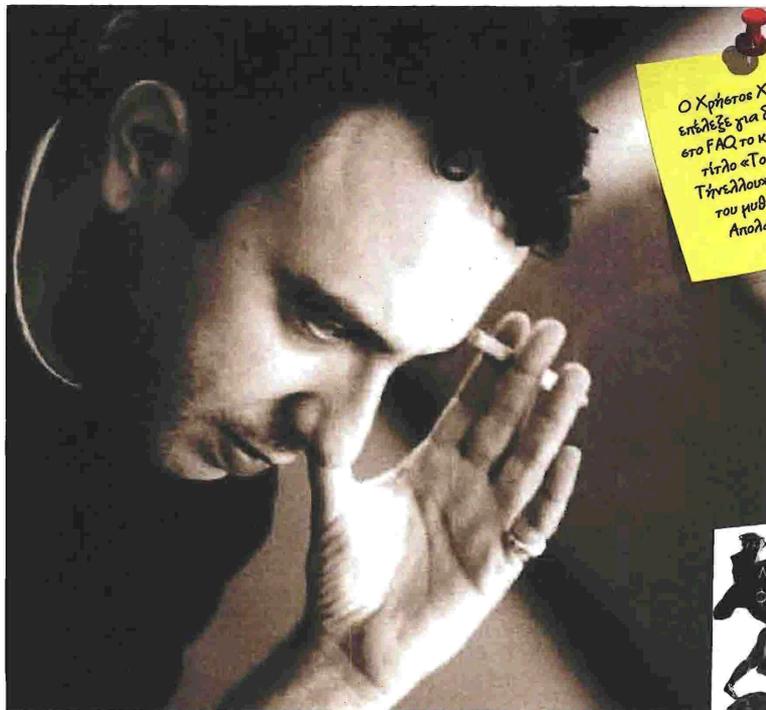

BESTFAQ

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Το νέο μυθιστόρημα του Χρήστου Α. Χωμενίδη

«Λόγια - Φτερά»

Ο Χρήστος Χωμενίδης επέλεξε για δημοσίευση στο FAQ το κεφάλαιο με τίτλο «Το κόνι του Τίνελλου» από το νέο του μυθιστόρημα. Απολαύστε το!

Θα το βρείτε στα βιβλιοπωλεία, από τις εκδόσεις Πατάκη

Η ΕΛΩΝΑ ΠΩ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ. Λαχταρώ να σου πω τη ζωή μου. Πρώτη φορά μου γεννιέται μια τέτοια διάθεση. Παράξενο; Εγώ, που ήρθα στον κόσμο για να λέω ιστορίες, ποτέ έως τώρα σε κανέναν δεν διηγήθηκα τη δική μου ζωή. Μέρα με την ημέρα εννοώ, επιθυμία την επιθυμία, φόβο τον φόβο... Ούτε καν στη γιαγιά σου. Ούτε και στον πατέρα σου. Καλά, εκείνος δεν είχε έτσι κι αλλιώς αυτιά για να με ακούσει. Αλλά και να 'χε, και να με κέλευσε ακόμα να του μιλήσω (με το ύφος έκθετου κουταβιού που ήξερε να παίρνει ώσπου να του γίνει το χατίρι), πολύ αμφιβάλλω αν θα ενέδιδε. Θα προτιμούσα να του αφηγηθώ τα ανδραγαθήματα κανενός ημίθεου, τις ερωτοδουλειές καμιάς νύμφης. Έφταιγε μάλλον που, σε αντίθεση με τις χιλιάδες - ναι, τις χιλιάδες! - ιστορίες που ήξερα να τραγουδάω, η δικιά μου η ιστορία είχε μεν αρχή, αλλά δεν είχε τέλος. Και δίχως τέλος απλώς δεν γίνεται. Πώς να βαδίσεις πάνω στο σκοινί, αν δεν τεντώνει κι απ' τις δυο του άκρες;

Και τώρα -θα ρωτήσεις- τι άλλαξε; Κατέγω μήπως πια τον θάνατό μου; Αυτόν, μικρέ μου, τον κατακτάς μονάχα ενόσω σου συμβαίνει. Κι αφού σου 'χει συμβεί, βρίσκεσαι πλέον πάρα πολύ μακριά ώστε να μπορείς να μιλάς με τους ζωντανούς...

Πληροφορήθηκα απλώς -σήμερα το πρωί- πως το τέλος ζυγώνει. Κι ένιωσα ότι έχω τόσο χρόνο εμπρός μου, όσο ακριβώς χρειάζομαι για να σου διηγηθώ. Το τέλος της ζωής μου δηλαδή θα συμπέσει με το τέλος της ιστορίας της ζωής μου.

Εσύ, εγγονέ μου, θα είσαι ο μοναδικός μου ακροατής. Εσύ θα κλείσεις έπειτα τα μάτια μου και θα περιποιηθείς το σώμα μου -το άδειο από ψοφή κι από ιστορίες- και θα φροντίσεις να θαφτεί στην αυλή του σπιτιού μας. Και να σημαδευτεί η θέση του με το χελωνοκαύκαλο που κρατώ τώρα στα χέρια μου. Να το στήσεις κάθετα πάνω στον λάκκο μου και τακτικά να το ξεχορταριάζεις, να ξερίζωνεις τα ζιζάνια που θα προβάλλουν απ' τις τρύπες του, ώστε όποτε κανείς θα με θυμάται, να μπορεί μέσα τους να χύνει λάδι ή κρασί. Σπονδή...

Τι με κοιτάς; Το ξέρω ότι είσαι μόλις έντεκα χρονών. Και ξέρω επίσης πως μπορείς να το κάνεις.

Πώς το κατάλαβα σήμερα το πρωί ότι θα πεθάνω σύντομα; Μου το 'πε πριν από πενήντα οχτώ χρόνια ένας μάντης στην Κύπρο. Ο Χοιρίλος.

Εγώ -σ' το έχω τονίσει κι άλλοτε- δεν εμπιστευόμαι ανεξάρτητους προφήτες και

ΖΩΗ • 19 ΕΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

«Αυτό που λείπει ώστε να ολοκληρωθεί το Μουσείο της Ακρόπολης – και εύχομαι να γίνει σύντομα – είναι να επιστραφούν μια μέρα τα κλεμμένα γλυπτά που βρίσκονται στο Βρετανικό Μουσείο».

οιωνοσκόπους. Αν είχαν πράγματι το χάρισμα, θα στεγάζονταν σε κάποιο μαντείο, υπό την προστασία ενός θεού, και δεν θα περιφέρονταν από τόπο σε τόπο, δήθεν για να διαβάσουν ολωνών το πεπρωμένο, για να μην είναι –στην πραγματικότητα– παρόντες όταν θα αποδεικνόνταν οι προβλέψεις τους κουραφέσσα. Έχω διασταυρωθεί με πολλούς τέτοιους κατεργάρηδες στα ταξίδια μου. Αλλάζουν κάθε τόσο όνομα και εμφάνιση και παριστάνουν ότι δεν έχουν και άμα τους θυμίσεις πού τα πίνετε μαζί, τότε το ριχνουν εντελώς στην τρέλη, «πέθανε και ξαναγεννήθηκε» σου δηλώνουν θρασύτατα, «ήμουν άντρας και έγινα γυναίκα και ύστερα πάλι άντρας, έβγαλα λέπια και φτερά, γέννησα μαύρα αυγά!», οι ψευτο-Τειρεσίδες της συμφοράς, κι αρχίζουν να παραληρούν και να σουρομαδιούνται, πέφτουνε τάχα σε έκσταση, φτάνουν καμιά φορά και να αυτοτραυματίζονται προκειμένου να πείσουν, ένας –θυμάμαι– δάγκωσε τόσο δυνατά τη γλώσσα του, που μισογέμισε ένα κύπελλο με αίμα, το χρυσό κύπελλο ενός γέροντα ερωπλιστή συγκεκριμένα, κι εκείνος, έκθαμβος, του το χάρισε, γιατί δεν έχει –δυστυχώς, εγγονέ μου– η βλακεία ηλικία...

Ο Χοιρίλος όμως ήταν άλλη περίπτωση. Κατ' αρχήν δεν περιπλανιόταν – δεν είχε φύγει, για την ακρίβεια, από την πατρίδα του ποτέ, ίσως δε ούτε καν από τη γειτονιά του. Κόσμος και ντουινιάς κουβαλιόταν να τον δει από όλο το νησί κι από τα αντικρινά παράλια. Μα εκείνος –που να έρχονταν τα πάνω κάτω– δεν άνοιγε την πόρτα του σε περισσότερους από έξι νοματίους κάθε χάρμα και δεν δέχονταν πολυτίμητα δώρα, παρά μονάχα το φαί και το νερό που του ήταν απαραίτητα για την ημέρα. Υπήρχαν άνθρωποι που ξεροστάλιαζαν επί βδομάδες έξω απ' το πλινόθινο σπιτάκι του κι άλλοι που έφευγαν άπραγοι κι επέστρεφαν με την ελπίδα πως θα ευδοκήσει να τους δεχτεί... Εγώ στάθηκα τυχερός – με πήγε συστηματικό ο οικοδεσπότης μου, στον οποίο ο Χοιρίλος χρωστούσε κάποια μεγάλη χάρη. Δεν είχα –να σου πω την αλήθεια– και καμιά κόψη να ενημερωθώ για τα μελλούμενά μου, κυρίως με κέντριζε σαν αξιοθέατο – ό,τι άλλωστε απασχολεί τον λαό επιβάλλεται να αφορά κι εμάς, βασικός κανόνας αυτός του επαγγέλματός μας...

Δεν είχε καλοφάξει σαν εμφανίστηκε ο Χοιρίλος στο κατώφλι. Πώς όταν πετάς λίγο ψωμί στη λίμνη κι ακαριαία εφορμούν ντοκίμους πάπιες; Έτσι τον περικύκλωσαν κι έκινον εν ριπή οφθαλμού οι επίδοχοι πελάτες του. Σήκωσε τη μαγκούρα για να τους απομακρύνει και να μπορέσει να τους μετρήσει με το βλέμμα. Το βλέμμα του έμοιαζε μισόσβηστο κάτω από δυο δασύτατα μαύρα φρύδια – παρόμοια με μικρά μουστάκια. Εβλεπε υπόστολο εξαιρετικά. Αμέσως διέκρινε τον οικοδεσπότη μου στο βάθος και του γέμισε να πλησιάσει. «Καλώς όρισε, άρχοντα» τον αγκάλισε. «Τι ήρθες όμως να μάθεις; Δεν σου το 'χω ζυγαριάσει το ριζικό σου με όλο το φως και το σκοτάδι του;» «Δεν πρόκειται για μένα αλλά για εσέ, τον εδώ τον παίδαρο!» είπε ο οικοδεσπότης μου και με παρουσίασε όπως ακριβώς θα 'το 'κανε για έναν ερωμένο του. (Με οργόταν από την πρώτη στιγμή – δεν είχε γίνει εντυχώς ποτέ πιαστικός απέναντί μου – περισσότερο μάλλον του άρεσε να πείθει τους άλλους ότι με ξεπλύνει στο κρεβάτι του παρά να απολαμβάνει ο ίδιος τα θέλημά του...)

Χαιρέτησα τον Χοιρίλο με τον προσήκοντα σεβασμό –αγγίζοντας πρώτα την κορυφή του κεφαλιού μου και ύστερα τη ράχη της παλάμης του, όπως το συνήθιζαν στην Κύπρο– κι εκείνος με οδήγησε στην πίσω αυλή του σπιτιού του, που ήταν χωρισμένη με κάτι ψηλές, ξυλινές σανίδες σε έξι θαλαμίσκους – τρεις από εδώ, τρεις από εκεί, με έναν στενό διάδρομο στη μέση. «Έμα και κάν' τα, κι όταν νιώσεις άδειος, φώναξέ με!» μου είπε.

Δεν είχα ως τότε ρωτήσει για τις μεθόδους που εφάρμοζε ο Χοιρίλος. Υπέθετα ότι θα διάβαζε το μέλλον σαν τους περισσότερους, είτε παρατηρώντας το πέτυγμα των πουλιών είτε εξετάζοντας τα σπλάχνα απ' τα σφαχτάρια. Πού να το φανταστώ πως θα βρισκόμουν στα άδεια του πρώτου και μοναδικού στον κόσμο κοπρομαντείου;

Οι θαλαμίσκοι κατελήφθησαν μέχρι να πες κόμμο. Και μολονότι οι σανίδες και οι ψάθινες κουρτίνες που κρέμονταν μπροστά σου σε απάλλασσαν από την οπτική επαφή με τους υπόλοιπους, οι ήχοι και οι οσμές σε ενημέρωναν πλήρως σχετικά με τις προόδους τους. Δεν θα εκπλαγείς –πιστεύω– εγγονέ μου, εάν σου πω ότι κάποιοι βιώνουν το άδειασμα των εντέρων τους ως μαρτύριο –ιδρώνουν και βογκούν και φουσκάνουν οι φλέβες τους και βλαστημάνε μέσ' απ' τα σφιγμένα δόντια τους–, ενώ κάποιοι άλλοι φτάνουν αποπατώντας στο απόγειο της ηδονής και ξεναγώνουν τους πόρδους τους με θριαμβευτικότερες κραυγούλες, που αντίστοιχές τους δεν πιστεύω να αφήνουν ούτε καν τη στιγμή του οργασμού.

Εγώ δεν ανήκα σε καμιά από τις παραπάνω κατηγορίες. Αντιμετώπιζα ανέκαθεν το χέσιμο σαν την απλή ικανοποίηση μιας φυσικής ανάγκης – με είχε διδάξει από νήπιο η μαμά μου να τα κάνω σενιά και ταπεινά και, ει δυνατόν, αθόρυβα, τηρώντας απαρεγκλίτως τους κανόνες της υγιεινής. Αυτό και έπραξα με στο κοπρομαντείο του Χοιρίλου. Βούλωσα τα αυτά και τα ρουθούνια μου, κατάφερα να αυτοσυγκεντρωθώ και να παραγάγω μια κουράδα, η οποία γλίστρησε αργά και προσγειώθηκε στο πιάτο που ήταν επί τουτου τοποθετημένο από κάτω μου.

Προτού να ειδοποιηθώ τον Χοιρίλο, γύρισα και την είδα και απογοητεύτηκα οκτρά. Μου φάνηκε εντελώς ανάξια μου, τελείως κοινή – στρογγυλεμένη και ομοιομορ-

φη και ομοιοχρωμη, σαν να 'χε βγει απ' τον κόλο κανενός σκυφτού αγρότη, κανενός υπάκουου δούλου... «Τι συμπέρασμα θα σχηματίσει σχετικά με την προσωπικότητά μου από ετούτο εδώ το μουστοκούλουρο;» αναρωτήθηκα, κι ενώ μέχρι εκείνη τη στιγμή αδιαφορούσα στην ουσία για τον Κύπριο μάντη, με έπιασε ξαφνικά αγωνία. Σφίχτηκα μπας και καταφέρω κάτι ακόμα – του κακού... Μου πέρασε έπειτα από το μυαλό να την εξαφανίσω κατά κάποιον τρόπο και να γλιτώσω έτσι εντελώς από την κρίση του επικαλούμενος χρόνια δυσκολιότητα – η νεανική φιλοπρωτία μου θα με έκανε ίσως ικανό και να την καταπιώ ακόμα τη μέτρια κουράδα... Δεν πρόφτασα εντυχώς, διότι η κουρτίνα παραμέρισε και ο Χοιρίλος με πρόσταξε –σε τόνο που δεν σήκωνε αντιρρήσεις– να το παραδώσω το πιάτο.

Τον ακολούθησα στο εσωτερικό του σπιτιού και τον παρακολούθησα να την εξετάζει εμβριθέστατα, σκαλιζοντας και τεμαχιζοντας την και ριχνοντας επάνω της σταγονές άγνωστων σε μένα υγρών. Η έκφρασή του κάθε λίγο άλλαζε, σήκωσε τελικά το κεφάλι και με αντίκρισε μ' ένα κράμα πατρικής στοργής και θαυμασμού.

«Σ' αυτό που κάνεις μου 'πε «αγόρι μου, θα θριαμβεύσεις! Παντού θα σε καλούν, κι όπου κι αν φτάνεις, θα σε καλοδέχονται! Με το τραγούδι θα μαγεύεις τους ανθρώπους όσο ποτέ κανείς πριν από σένα! Οι οικοδεσπότες θα σου κόβουν τους πιο νόστιμους μεζέδες, θα σε κοιμίζουν στα πιο μαλακά στρωσίδια και όποια και αν λαχταράς παρέα, θα 'ρχεται και θα σου ζεσταίνει το κρεβάτι! Όμως... Όμως... Στα μισά του δρόμου, θα χαθείς κι από τον κόσμο σου κι από τον ίδιο σου τον εαυτό! Θα σε κοιτάνε και δεν θα σε βλέπουν πλέον, θα φτάνει η φωνή τους στα αυτιά σου, αλλά δεν θα σε ακούνε... Θα πρέπει όλα να τα ξαναφτιάξεις από την πρώτη πρώτη τους αρχή... Καταλαβαίνεις τι σου λέω?».

«Οχι...» ομολόγησα.

Έσκυψε πάλι πάνω απ' την κουράδα μου και με τα δάχτυλα τη ζύμωσε ελαφρά. Εάν δεν σε έπειθε ότι συνομιλούσε με το πεπρωμένο, θα 'ταν απλώς αηδιαστικός.

«Θα τα καταφέρεις!» μου ανήγγειλε. «Θα ανθίσει ό,τι σπείρεις και θα θεριώνει ο καινούριος κήπος σου, τόσο που θα σε αιχμαλωτίσει. Μην το φοβάσαι – ωραία θα 'ναι. Θα ευφραίνεσαι να τον ποτίζεις και να δρέπεις τους καρπούς του. Φεγγάρια και φεγγάρια θα περάσουν... Κι όταν μια μέρα –κάποτε– χιονίσεις, τότε ετοιμάσου».

«Χιονίσει;» απόρησα.

«Ναι. Μόλις βγουν από μέσα σου οι λευκές νιφάδες, παράγγειλε το σάβανο σου...»

Δεν καταδέχθηκε να προσθέσει τίποτα – τον περίμενε άλλοτε ανυπόμονο ο επόμενος πελάτης, ένας Αιγύπτιος μεγαλέμπορας με χρυσοποικιλ το χιτώνα και με το πιάτο του να τα ξεχειλίσει...

Ό,τι προέβλεπε ο Χοιρίλος βγήκε αληθινό. Όπως βέβαια συμβαίνει συνήθως με τις προφητείες, πρώτα εκπληρώνονταν κι ύστερα αντιλαμβάνομουν εγώ το ακριβές τους νόημα. Κι όσο τον έβρισκα σωστό, ανησυχούσα για την τελευταία του φράση, τη σχετική με τον θάνατό μου.

Για τί σ'όχι χιόνι μιλούσε; Άμα εννοούσε το σπέρμα μου, εκείνο τινάζονταν σαν αγριετό αφοργάλα και χάρει χαρά σε μένα (και σε άλλους συνήθως) ζαμάνια πριν να επισκερτώ την Κύπρο. Μην εννοούσε το να φυτρώσουν λευκές τρίχες; Όταν άρχισαν τα μαλλιά μου να ασπρίζουν –ωρίς σχετικά, γύρω στα τριάντα πέντε–, προμοκρατήθηκα. Για ένα μικρό διάστημα ξύριζα το κεφάλι μου για να ξεγελάσω τη μοίρα – όμως η φαλακρή μου όψη με έθλιβε κι έτσι τα άφησα σιγά σιγά να ξαναμεγαλώσουν, δίχως να απειληθεί η ζωή, ούτε να κλονιστεί καν η υγεία μου στο ελάχιστο...

Γερνώντας, η κουβέντα για το χιόνι με απασχολούσε ολοένα και λιγότερο. Όταν γεννήθηκες εσύ, εγγονέ μου, τότε την ξαναθυμήθηκα. Σε σήκωσα ψηλά κι είπα στον ουρανό. «Όποτε θες, χιονίζουμε μαζί!». Σφύτρωσα δηλαδή από τον ενδοσησιακό στην ύβρι. Και φυσικά τιμωρήθηκα. Δεν πέρασε ένας μήνας και πέθανε η γιαγιά σου. Απλώσα μες στον ύπνο μου το χέρι να την αγκαλιάσω και η παγωνιά των μελών της με τινάζει και ο βρυνθηθός που άφησα ήταν τόσο σπαραχτικός, ώστε οι άνθρωποι φοβήθηκαν στην αρχή να ζυγώσουν.

Εκείνον τον χειμώνα δεν μίλησα σε κανέναν. Περιπλανιόμουν στις εσοχές, σκαρφά-λωνα στους βράχους και κοιτούσα τη θάλασσα, δεν τόλμαγα ωστόσο να σαλτάρω... Στο τέλος κρυολόγησα άσχημα και κρεβατώθηκα. Και μες στο ρίγος του πυρετού συνειδητοποίησα – με ντροπή – πόσο το λαχταρούσα να ζήσω κι έταξα στον Ερμή (που πάντα τον λογαριάζα πιο κοντινό μου από όλους τους θεούς) τρία κατοικίδια βουζανάρια αν με γιάτρευε...

Κι έτσι συνήλθα και συνέχισα για μια δεκαετία ακόμα ακάθεκτος και ξαναφουρντώσαν οι παλιές φήμες περί της δήθεν αθανασίας μου, φήμες που ετούτη τη φορά τις ενθάρρυνα, αφού δεν συνεπαγόταν πλέον παρά τον γενικό σεβασμό και πάσης φύσεως περιποιήσεις... Σε λίγο όμως οι φήμες θα διαλυθούν όπως τα σύννεφα, κι ο θάνατός –χώρα χτισμένη με τα πιο μωστηρά υλικά– θα ξεπροβάλει πίσω τους. Σήμερα το πρωί, εγγονέ μου, χιόνισα.

Ναι, δες τα! Είναι κάτασπρα! Παράξενα δεν είναι; Άνοιξε τα ρουθούνια σου κι μύρισέ τα – σε τίποτα δεν μοιάζουν με ανθρώπινα σκατά – ανήκουσε αλλού – εκεί που σ'ενοχλούσε ταξιδεύει ο παππούλης σου!

Πριν σ' αποχαιρετήσω όμως, θα σου πω την ιστορία μου...